

veda sem pri tem računal z verjetnostjo, da bo še kdo drug šel po isti stezi, pa se bova navezala in medsebojno varovala. Toda tak človek se ni pojavil. Zato sem prišel do težkih žlebov sam. Bilo mi je jasno, da obstaja velika nevarnost. Pomislil sem na možnost, da bi se prijel za veje borovcev nad žlebovoma ali da bi vrgel vrv na kako močno vejo in se tako obvaroval pred padcem. Kmalu pa sem ocenil, da je oboje tvegano in je treba poiskati kako tretjo možnost.

Takrat pa se je pokazal mož po poti na Presecljaj. Zaklical sem mu, da je prehod nevaren, zato naj počaka pred žlebom, jaz mu bom vrgel vrv, naj se nanjo priveže, pa ga bom na poti do mene jaz varoval, potem pa me bo ob mojem sestopu on.

Odgovoril je, da me je pripravljen varovati, njega pa da ni potrebno zaščititi pred nevarnostjo, ker je alpinist in vaje vseh težav gorskega sveta. Počakal sem ga na mestu. Ko je prispel, sem se mu predstavil, on pa je povedal, da je zdravnik dr. Jezernik in mu je znano, da stari ljudje nimajo dovolj trdnih živcev za hujše nevarnosti. Prekoračila sva Presedljaj in prišla na varno stezo. Ker pa je ta potekala nad prepadom, se je ponudil, da me varuje še do gozda. Nisem odklonil, ker ga nisem hotel užaliti. Končno sva se med mojim velikim zahvaljevanjem poslovila.

Res samo slučaj?

Šel sem po stezi do doline, ne da bi bil srečal človeka. Tam sem našel Ipov avto in nanj pritrdil listič, da grem z avtobusom v Ljubljano. Podal sem se do postaje žičnice, tam naletel na avtobus za Kamnik. Tudi do Ljubljane sem se pripeljal z avtobu-

som. Že med potjo po gozdu sem premišljeval: prav ob primernem času mi je na najhujšem mestu prišel nasproti rešitelj – edini človek, ki sem ga tega dne srečal. Žal mi je bilo, da nisem pobožen, kajti če bi bil, bi verjel, da se je zgodilo vse po božji volji. Kljub temu sem imel občutek, da vse to, kar se je zgodilo, le ni bil slučaj. Ne vem, komu in čemu, vem pa, da sem bil neskončno hvaležen. Čutil sem hvaležnost kot nekako omamo, toda ne samo po poti do doline, temveč tudi pozneje in celo v Ljubljani. Hvaležen sem bil seveda predvsem dr. Jezerniku, toda kaj bi bilo, če se ne bi bila srečala prav na najbolj kritičnem mestu? Po mnogih premišljevanjih sem se odločil, da grem tja, kjer ljudje ponavadi izražajo velike želje in velike hvaležnosti, v cerkev.

16. septembra sem šel k službi božji (lutrovske krivoverci nimamo maše). Poslušal sem govor našega duhovnika in mu sledil vse do tedaj, ko je napravil z roko pred seboj znamenje križa. Potem sem se pripravil k odhodu. Tedaj je stopil duhovnik k meni, pa sva se začela pogovarjati. Seveda sem ga vprašal, od kod je po rodu. Povedal je, da je iz Poljske doline. Nato sem doživel nekaj čudnega: omama s hvaležnostjo je prešla, ko sem pomislil, kakšna malenkost je moj doživljaj s Presecljajem v primerjavi s tem, kar so morali prestajati protestanti na Kranjskem, da so mogli ohraniti svojo vero.

Tri dni potem – 19. septembra – sem se sestal z Ipom. Objel me je in me stisnil k sebi. Takoj potem je izrazil željo, da bi še hodila skupaj v gore. Ostala sva prijatelja. Stalno mi je pošiljal pozdravne dopisnice z gorskih izletov. Odklanjanje tega prijateljstva se mi ne zdi pametno. ●

Sonce

Maja Zorman

dežuje

mi pravi

mokra obleka

v meni

sije sonce

RADIO OGNJIŠČE

*Doživetja
Gora in narave*

Vsak četrtek ob 10.15